

jeg for dets Porttærskel i Anger og Bøn. Min himmelske Faders Stemme har jeg hørt, og jeg følger hans kærlige Kalden.»

Han havde lagt Hovedet ned i sine Hænder og sad en Stund ganske stille. Han spurgte sig selv, om det længer var andet end falsk Stolthedsfølelse, der holdt ham tilbage fra at søge Forsoning med sine Fædres Gud. Var det ikke bare det, at han ikke kunde faa sig til at bøje den stive Nakke og anerkende en Magt, han engang havde fornægtet? — Ydmyghed! Det var igen et af disse livstunge Bibelord, hvis skæbneafgørende Betydning han begyndte at fatte. At være ydmyg — det var altsaa den sidste Vanskelighed. Det var Himlens Pris for at skænke Sjælen Fred.

Han løftede pludselig Hovedet og saae paa sit Ur. Han var kommen til at tænke paa, at han endnu maatte kunne komme tidsnok til Guds-tjenesten i Borup Kirke. Afstanden var knap to Kilometer, og han havde lagt Mærke til, at det netop var Borup Kirkeklokke, der tav sidst af dem alle. Men han maatte i saa Fald ikke tøve

Alligevel blev han siddende endnu et Par Minutter. Saa rejste han sig stille og gik bort bag om Haven og Parken.

Heller ikke det første Stykke af Vejen forhastede han sig. Men pludselig gik han rask og